

skrumpe ind i den Grad, at Fordelen ved Takstforhøjelsen svinder bort, er utvivlsomt. Jeg mener da, at man gør rettest i at prøve sig frem; ved at tage Skridt for Skridt og se, hvad Trafikken kan bære af Takstforhøjelser uden at formindskes, vil man være paa den sikre Side. Gaar man ét Skridt for vidt, vil man blive nødsaget til at gøre det tilbage igen. Dette vil være uheldigt, ikke blot fordi det bringer Uro og Forstyrrelse i mange Forhold, men tillige fordi man kommer til at savne en sikker Vejledning med Hensyn til, hvad man faktisk kan byde Trafikken i Retning af Takstforhøjelser, naar man i Stedet for at gaa frem gradvis, Skridt for Skridt, gør vekselvis et langt Skridt frem, og saa atter et Skridt tilbage. Jernbanetakster ligesom andre Takster bør ikke være Genstand for alt for hyppige Forandringer; man bør ikke fra Maaned til Maaned, heller ikke Aar efter Aar gribe ind og gøre væsentlige Ændringer; men paa den anden Side kan det heller ikke være Meningen, at Taksterne skulle staa mange Aar aldeles urokkelig, uden Hensyn til, hvorledes Udviklingen i det hele er. Jeg mener derfor, at naar vi nu prøve disse Takstforhøjelser nogle Aar og have faaet fuld Klarhed om deres Virkning, bør der ikke være noget i Vejen for, hvis vi komme til den Erkendelse, at Taksterne uden Skade kunne forhøjes yderligere, da at gøre det. Saa ville vi med den indvundne Erfaring have større Udsigt til at kunne opnaa et forøget Udbytte af Statsbanerne, end om vi nu paa det usikre gaa hen og foretage en større Takstforhøjelse end den, som efter modent Overlæg formentlig kan ske uden Betænkelighed. Det er ud fra disse Betragtninger, at jeg ikke kan tilraade en Forhøjelse af Grundtaksten ud over det af Regeringen foreslaaede. De Bemærkninger, jeg her har fremført, ville allerede kunne forklare, at adskillige af Udvalgets Ændringsforslag, uagtet jeg har tiltraadt dem, ingenlunde vække nogen særlig Tilfredshed hos mig. Udvalget er enigt om at foreslaa forskellige Forhøjelser, om hvis Hensigtsmæssighed jeg nærer megen Tvivl. Disse Forhøjelser tilsigte saaledes for det første at forhøje Maksimum af den Tillæggsbetaling, der skal erlægges for Befordring med II- og Eksprestog. Da Minimumssatsen forbliver staaende, antager jeg dog, at dette ikke vil forvolde særlig Ulempe. Men naar man dernæst vil forhøje Taksten for Abonnementskort meget betydeligt, er jeg tilbøjelig til at tro, at dette er af de Foranstalt-

ninger, der skyde ud over Maalet. Dette gælder utvivlsomt med Hensyn til Abonnementskort for Rejser mellem alle Stationer. Den i Ændringsforslagene Nr. 11 og 12 foreslaaede Forhøjelse er saa betydelig, at jeg frygter for, at den for en stor Del vil virke ganske prohibitivt. Naar et Aarskort, der hidtil har kostet 180 Kr., pludselig sættes til 400 Kr., skulde jeg være tilbøjelig til at tro, at det bliver meget faa, der ville løse disse Kort. Skaden er imidlertid paa dette Punkt neppe af afgørende Betydning, idet de Folk, der hidtil have løst den Slags Kort, fremtidig i Stedet vel for største Delen ville tage Billet for hver enkelt Rejse. Det Antal rejsende, der benytter den Art Kort, er heller ikke saa betydeligt, at det spiller nogen meget stor Rolle for Banernes Økonomi. For saa vidt vil det vel ikke være nogen stor Ulykke, selv om den Virkning skulde indtræde, som jeg antager vil blive Følgen. Større Betænkelighed nærer jeg med Hensyn til at sætte Taksterne yderligere op for Kort mellem 2 Stationer. Ændringsforslag Nr. 13 sigter hertil. Jernbanekommissionen er paa dette Punkt gaaet i Spidsen ved at foreslaa en meget betydelig Forhøjelse. Men det ligger uden for Tvivl, at man her risikerer at gribe i høj Grad forstyrrende ind i Forhold, som have udviklet sig under de hidtidige Takster, og hvorvidt det i Virkeligheden vil blive Statsbanerne til Gavn, staar for mig som lidet sandsynligt. Regeringen har i Fjor foreslaaet, at Betalingen for denne Art Abonnementskort skulde forhøjes med gennemsnitlig 25 pCt.; i Folketingets Udvalg satte man det op til 30 pCt., og Landstingsudvalget foreslaar nu en Forhøjelse af 35 pCt. Jeg kan gaa med dertil, men det er med megen Betænkelighed, og jeg frygter for, at denne Forhøjelse vil komme til at vække megen Misfornøjelse uden at bringe Statsbanerne en tilsvarende Fordel. — Jeg har hermed gennemgaaet de Ændringsforslag, som jeg kan tiltræde foruden de 2 under Nr. 3 og 5, som jeg selv har stillet. Med Hensyn til de øvrige Ændringsforslag skal jeg endnu sige nogle Ord. Det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Lunn) har under Nr. 4 stillet et Forslag, der gaar ud paa at overlade til Administrationen at fastsætte Taksterne. Det ærede Medlem siger, at jeg maa opfatte dette som et Udtryk for den Tillid, han nærer til Ministeren for offentlige Arbejder, og en saadan Tillidserklæring er jeg selvfølgelig meget taknemmelig for. Jeg vil dog hellere være